

Структурата по семейно положение се променя и е различна сред представителите на двата пола. Две са основните различия, на които трябва да се акцентира. Делът на неженените мъже към 1.03.2001 г. е 40.5%, докато на неомъжените жени е 31.3%, т. е. установява се разлика от 9.2 пункта. За сметка на това жените много по-често от мъжете попадат в групата на овдовелите. Техният брой е четирикратно по-голям от този на мъжете, което се обяснява с по-високата смъртност и по-ниската средна продължителност на живота сред мъжете. При останалите две групи мъжете са с по-висок относителен дял от жените при женените/омъжените (52.2 срещу 49.5%), а жените са с по-висок относителен дял сред разведените (4.7 срещу 3.3%).

Нееднаквото развитие на демографските процеси сред градското и селското население води до формиране на силно различни структури към 1.03.2001 г. по юридическо семейно положение. Сега делът на неженените/неомъжените лица в селата е значително по-малък, а този на овдовелите - по-голям, отколкото в градовете. Тези различия практически изцяло се обясняват с възрастовите структури на населението в тях. По-малкото на брой младо население в селата предопределя и по-ниския дял на неженените/неомъжените в тях. И обратно - сред застарялото селско население делът на овдовелите е значително по-голям отколкото в градовете. Специално трябва да се подчертае високият относителен дял на овдовелите жени в селата - 19.8%, или всяка пета жена, живееща в село, попада към тази група.

Накрая ще отбележа, че делът на разведените в селата е 1.7 пъти по-малък от този в градовете. С най-висок относителен дял сред разведените са жените, живеещи в градове. Всяка 17-а от тях е разтрогнала брака си.

ЕТНИЧЕСКИ СЪСТАВ НА НАСЕЛЕНИЕТО

Признаците, с които се характеризира етническият състав на населението, и принадлежността му към определено вероизповедание са традиционни за преброяванията в нашата страна. В 120-годишната история на преброяванията в България само веднъж (при преброяването през 1985 г.) тези признаци не са били включени в програмата на наблюдението.

При отделните преброявания на населението основно са използвани два или три признака. Така при първите преброявания, проведени в края на XIX век (1887 и 1892 г.), са наблюдавани признаците вероизповедание и матерен език. При преброяването в края на 1900 г. е включен и признакът "народност". Тези три признака за характеризиране на етническият състав на населението се използват до 1934 г. включително.

При преброяването, проведено в края на 1946 г., вероизповеданието отпада, а другите два признака фигурират до 1975 г., като вместо матерен език се използва наименованието майчин език. При предишно-